

tionering af brugbare Direktører, og han begyndte ligeledes sine Reformers i det vestindiske Besen med Pensionering af idetmindste een højere Embedsmand. Skulle vi nu her afskaffe Finantshovedkassen, maa vi pensionere en Del Embedsmænd, og det for mig mest Ubegribeligt er, at det er Mænd, som ere istand til at udføre deres Gjerning, at det er Mænd, som afflediges uden Nødvendighed, og hvis Pensionerings Barighed er aldeles ubestemt. For at tage et andet Exempel skal jeg nævne, at det nu er 20 Aar siden, at Tallotheriet blev ophævet, men vi have endnu paa Pensionisten Embedsmænd, som raske og vovige bleve affledige ved dets Ophævelse. De staa endnu som Pensionister, og vi komme nu til et anden Indretning, hvorved vi atter faae et Antal af Pensionister. Jeg er hængt for, at den ærede Minister kan bruge sin Reformlyst til yderligere at forøge Pensionisten, men dette anser dog vistnok Thingets Flertal for at være uheldigt, saa meget mere, som den ærede Minister er utilbøielig til at gaa ind paa en Moderation af Pensionssatserne. Jeg tror, at der i denne Betragtning ligger en Opfordring til nærmere at overveje, hvorvidt det foreliggende Forslag fortjener Vedtagelse. Der er noget Betydende i, at Staten afflediger Embedsmænd og giver dem Pension, og at man derpaa ser disse Mænd træde over i private Stillinger. Der er jo Intet i veien for, at Nationalbanken, som, hvis dette Forslag vedtages, vil og maa antage nye Embedsmænd, benytter sig af de Mænd, vi affledige fra Finantshovedkassen, og hvis dette sker, kommer Statskassen virkelig til at betale dem to Gange, ja endog mere end to Gange, først ved Pensionering og dernæst gennem det Bederlag af 8,000 Rd., som Nationalbanken skal have. Det er ingen Hemmelighed, at Nationalbanken ikke vil blande de Forretninger, som Finantsministeriet her har tilbudt den, sammen med sine øvrige Forretninger. Det er en bekendt Sag, at den nederste Etage i Nationalbanken skal anvendes til Statens Bankforretninger, at disse skulle være adskilte fra Nationalbankens egne Forretninger, og at der altsaa i Nationalbanken maa antages et splinternyt Personale, idetmindste i det

Væsentlige, til de løbende Kassererforretninger for Staten; det er altsaa ikke urimeligt, at Nationalbanken kan ville antage det samme Personale. Der foreligger her en Undersøgelse om denne Sag, som gaar tilbage til 1860, og den ærede Minister har baade i Motiverne samt ved sine Udtalelser, da han forelagde Forslaget, udtrykt sig, som om det var en given Ting, at Rigsdagen var enig i Finantshovedkassens Ophævelse, ligesom om den Forudsætning, man havde i Rigsraadet i 1860, skulde binde Rigsdagen; men derimod maa jeg for min Person nedlægge en bestemt Protest. Dernæst kan jeg ikke anerkjende Rigtigheden af den ærede Finantsministers Paastand om, at der skulde være en Slags stiltiende Overenskomst mellem ham og Rigsdagen om, at Finantshovedkassen skulde nedlægges; thi Alt, hvad der er vedtaget i Rigsdagen — jeg taler ikke om, hvad der er talt, men om hvad der er vedtaget i Rigsdagen — er i Lønningeloven at udsætte Spørgsmaalet om Lønningerne til Finantshovedkassens Embedsmænd, men ikke om at afskaffe Finantshovedkassen. Den ærede Minister foreslaar selv her Lønninger til et helt nyt Kontor under Finantsministeriet, men derom er der — idetmindste saavidt jeg har bemærket — hverken indirekte eller direkte vedtaget Noget i Lønningeloven. Hvem borger os desuden for, at vi bespare de 5,436 Rd., som den ærede Minister faar ud som en Besparelse? Der staar her, at der er sluttet en Overenskomst mellem Finantsministeren og Nationalbanken, hvorefter begge Parter kunne opfige Kontrakten om 5 Aar, og dersom altsaa Nationalbanken om 5 Aar opfiger denne Kontrakt og fordrer en større Sum for Forretningernes Bestridelse og Udførelse, blive Rigsdagen og Regjeringen nødte til enten at bevilge dette større Forlangende eller ogsaa paany at afskaffe en Finantshovedkasse og at antage et nyt Sæt Embedsmænd til at bestride Kassererforretningerne; men hvis dette sker, have vi til den Tid baade Pensionister og dernæst de nye Embedsmænd. At dette kan ske, ligger i Forholdenes Natur; thi det Hele, der nu skal foregaa, er en Prøve paa, hvorvidt Nationalbanken for det anførte Bederlag er istand til